

Лакше је направити успех у свету него у Србији

Више је шанси, више новца, систем боље функционише и можда најбитније, западна друштва углавном нису саздана на принципу негативне селекције, што је један од наших највећих проблема, каже композитор Александар Симић

TC дигитал почиње ускоро са емитовањем циклуса од 12 звакова Зодијака за клавир и оркестар Александра Симића. Овај изузетни музички пројекат подржали су пре неколико година НАСА и Стејт департмент обезбедивши сет од 12 видео инсталација које у ноту прате и акцентују Симићеву музику, претварајући овај клавирски концерт у интергаластичко путовање. Планирано је да се током годину дана, један по један зодијачки знак, сваки у месецу када је актуелан (зато се и почиње са Лавом,) прикаже у форми појединачних видео спотова у којима се музика преплиће са снимцима симфонијског оркестра и најлепшим, призорима космоса снимљеним у мисијама Војаџер и Хабл.

– Било је узбудљиво учити о Зодијаку, бележити све што се може изразити музиком, попут елемената, владалаца, карактерних особина и унутрашњих контроверзи. Често су се музичка решења сама наметала, за Шкорпију на пример, која плеше танго са сопственим репом. И танго и шкорпија представљају савршени спој ероса и танатоса, каже Александар Симић.

Наруџбе за његову музику дошли су из Русије, Ватикана, Уједињених нација и Јад вашема. Компоновао је за позориште, филм, телевизију и интернационална спортска такмичења. Годинама је портпарол и активиста хуманитарног фонда „Светлост”, који је у Србији повео кампање попут Сигурне женске куће или Националне кампање за помоћ слепима.

У децембру 2009. покренуо и је пројекат „Ноте из срца” – кампању за бесплатне културне садржаје посвећене старијим, сиромашним и хендикапираним. Симићев опус обухвата велики број дела: од музике за соло инструменте уз пратњу клавира, трија, квартете, хорску музику, музiku за гудачки и симфонијски оркестар, до клавирског концерта и вокално-инструменталних дела. Већ 15 година Симић даје огроман допринос међурелигијском дијалогу кроз велики низ иницијатива. Од 2007. сарађује са Центром „Симон Визентал” и у оквиру операције „Последња шанса” а од 2010. редовно сарађује са УН: од Уницефа и Алијансе цивилизација до Канцеларије генералног секретара.

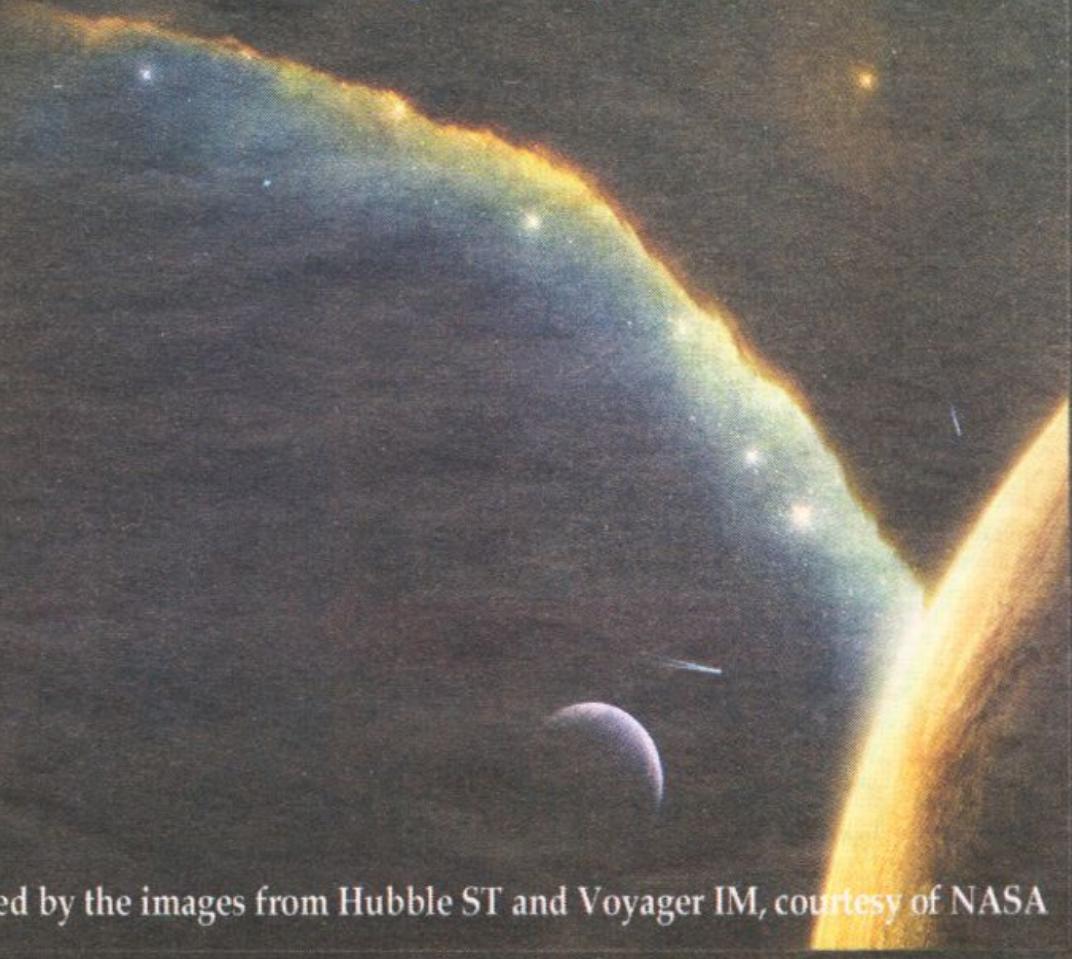

Треш музика је одраз укупног деспотизма културног и цивилизацијског отпада који је потиснуо све остало. Младима једноставно треба понудити квалитетан избор.

Он, наравно, мора да буде пласиран кроз масовне медије како би им био доступан и неопходно је да они који га састављају имају добар укус

ZODIAC

12 Character Signs for piano & orchestra

Visually enhanced by the images from Hubble ST and Voyager IM, courtesy of NASA

Емитовање „Зодијака“ је повод да Александру Симићу (41) поставимо неколико питања јер је тешко наћи компетентнијег и занимљивијег саговорника на ову тему.

Уметничка музика код многих људи унапред ствара неку врсту страха да је неће разумети. Како смо дошли у ту ситуацију и где смо, као друштво заказали у популаризацији?

– Можда сама идеја да уметност треба популаризовати довољно говори. Да ли можете да замислите озбиљну иницијативу за популаризацију воде, хране, дисања или секса? У питању су основне људске потребе, у које, сигуран сам, спада и уметност. Потребно је правилно артикулисати ту чињеницу и објаснити народу да нас, поред спољашње љуштуре и њеног редовног сервисирања, људима чини и нешто што се зове душа. Што се тиче страха, он је на жалост потпуно оправдан – класична музика је, захваљујући онима који се њоме баве на погрешан начин, исувише често досадна и квазиелитистичка, иако она то у суштини уопште није. Класика, руку на срце, по свим музичким параметрима надилази остале жанрове – осим по комуникативности – значи ту може највише и да се уради.

Како спаси младе и неискварене душе од треш музике свих праваца, Симић каже.

– Треш музика је одраз укупног деспотизма културног и цивилизацијског отпа-

да који је потиснуо све остало. Младима једноставно треба понудити квалитетан избор. Он, наравно, мора да буде пласиран кроз масовне медије како би им био доступан и неопходно је да они који га састављају имају добар укус. Има заиста толико добре музике у свим правцима, да то не би смео да буде нерешив проблем...

О томе да ли и у уметничкој музici постоји шунд и како га препознати, наш саговорник открива.

– Наравно да постоји. Ја верујем да је основни императив сваке уметности искреност. Ако сте га испунили, заиста је небитно који вам је стил. Исто тако, неискреност се лако препознаје и смрди на километар.

На питање да ли је у свету, као странац, наилазио на препеке на уметничком путу, одговорио је.

– Може да звучи помало парадоксално, али лакше је направити успех у свету него у Србији. Више је шанси, више новца, систем боље функционише и оно што је можда најбитније, западна друштва углавном нису саздана на принципу негативне селекције, што је по мени један од наших највећих проблема. Препрека има свуда, али ја никада нисам осетио да ме било где гледају као странца. Можда зато што се подједнако добро и подједнако лоше осећам свуда. Ако претендујете да

будете космополита, или ако вам је, као мени живот поделио такве карте, онда морате бити критични и према свом и према сваком другом селу. То је једини начин да будете добар сељанин и допринесете целој заједници.

И за крај, замолили смо га за савет младим и талентованим људима којима тек предстоји афирмација...

– Да што више улажу у своје образовање. Да негују критичко мишљење, Да буду добри људи, што уопште није лако. Често нас уметство учи да лоши људи у животу пролазе боље од добрих, који редовно плаћају цену својих часних идеја, врлина и интегритета. Али не смемо да дозволимо да нас то сазнање промени. У филмовима попут „Терминатора“, преостали примерци људске врсте се повлаче пред инвазијом машина или ванземаљаца и формирају неку врсту покрета отпора. Сви ми који верујемо да овај свет треба да буде бољи и лепши – који смо спремни и да се жртвујемо верујући у идеале, пре него да се једноставно уклопимо у свет који је саздан на себичлуку, испразности и вулгарној аутодеструктивној похлепи – ми смо тај покрет отпора, а задатак који је пред нама није ништа мањи од изазова који су затекли несретног Цона Конора. Наша мисија је спаси човека у нама, а тиме и цело човечанство.

Мери Билић